

OF, sopomenka za komuniste

Pred »dnevom upora proti okupatorju«: eden največjih komunističnih mitov je Osvobodilna fronta, saj je šlo za totalitarno goljufanje Slovencev

Ze več kot 80 let poslušamo in bemo, da je bil 26. aprila 1941 v vili Josipa Vidmarja v Ljubljani »ustanovni sestanek Protiimperialistične fronte« s »predstavniki« KPS (Boris Kidrič, Aleš Bebler, Boris Zihel), krščanskih socialistov (Tone Fajfar), »demokratskih« sokolov (Josip Rus), karkoli je že to pomenilo (oziroma ni pomenilo nič, namenjeno je bilo le kot slabšalna oznaka, kazanje s prstom na »nedemokratske« sokole), in »kulturnih delavcev« (Josip Vidmar, France Šturm, Ferdo Kozak).

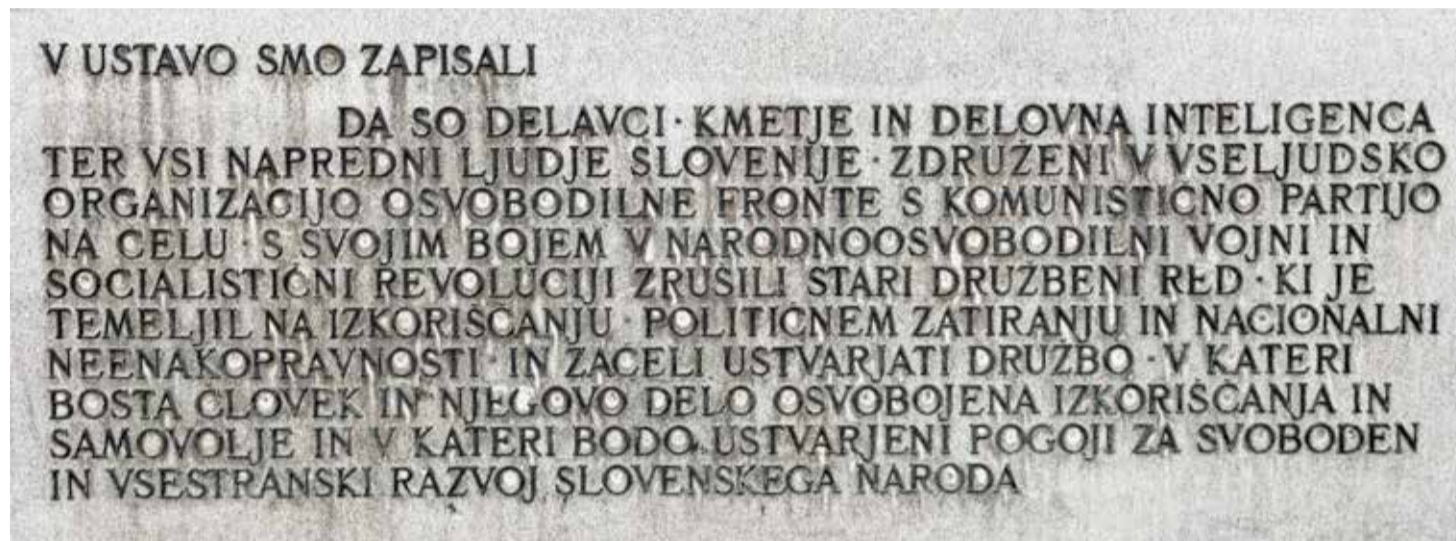
To je eden največjih mitov v novejši slovenski zgodovini. Že od začetka so ga komunisti ustvarili z jasnim namenom: predstaviti se pred Slovenci kot demokrati, s politično pluralno organizacijo. Propaganda o tem je bila izjemna. To se kaže še danes, več kot 80 let po začetnem »dogodku«, ko praktično vsi ponavljajo povsem neprimerno terminologijo o Osvobodilni fronti (OF) ter jo s to terminologijo prikazujejo kot nekaj, kar nikoli ni bila: pluralna in samostojna politična organizacija.

Predstavniki ali simpatizerji

Najprej najbolj bistveno. Tone Fajfar in Josip Rus nista bila nikakršna *predstavnika* krščanskih socialistov in Sokolov. Predstavniki nekoga, neke organizacije, nazorske skupine ljudi si, če te je ta organizacija za to predstavnštvo pooblastila oziroma izvolila. To ne Fajfar ne Rus, prav tako nihče drug (razen komunistov) v primeru OF nikakor ni bil. Fajfar, Rus in kasneje še drugi pridruženi k OF so v tem primeru nastopali kot *simpatizerji* komunistov oziroma Komunistične partije, samo to, nikakor pa niso nikogar predstavljali, razen sebe in svoje simpatizerstvo.

OF se ni ustanovila »kar tako«, organizirali so jo komunisti (Edvard Kardelj, Boris Kidrič in morda še kdo od vodilnih). Organizirali so jo s skrbno premišljenim namenom, ki takrat v politiki ni bil nov. Z njo so vzpostavili obvod, masko, pod katero so se prikrili. Komunisti so se morali prikriti za takšno masko, če so hoteli pritegniti čim več ljudi k svojemu revolucionarnemu projektu: v pogojih okupacije dežele s to in še drugimi maskami delati pohod na oblast. Dobro so vedeli, da pod svojim imenom, torej kot komunistična partija oziroma kot komunisti, ne bi mogli pridobiti dovolj velikega števila ljudi na svojo stran. Izjemno veliko ljudi je ob silni propagandi nasledilo na te limanice.

Druga taka izjemno pomembna, najpomembnejša maska je bil odpor proti okupatorju, za katerega so izumili še več drugih besednih zvez, med njimi »narodnoosvobodilni boj«.

Kvader ob spomeniku komunistične revolucije sredi Ljubljane leta 2024. Na njem so Kardeljeve besede o »vseljudski organizaciji« (sopomenka za Komunistično partijo) in »osvobodilni fronti s Komunistično partijo na čelu«, kar pomeni s podvojenim Komunistično partijo. Maskiranje komunistov in podvojevanje totalitarnega pogleda na svet, z Osvobodilno fronto in Komunistično partijo, kar je bilo eno in isto v dveh formalizmih. Foto: I. Z.

Kardelj–Kidričeva OF

Organizatorji OF, torej nove organizacije, pod katero so se skrili, so bili komunisti in ves čas so imeli vse pod nadzorom. Pravzaprav je bila OF le sopomenka za Komunistično partijo (to so vedeli samo oni). Zaradi silne propagande o njej so ljudje mislili, da odpor proti okupatorju vodi OF, Osvobodilna fronta, torej nekakšna fronta osvoboditeljev. V resnici pa so o prav vsem odločali vodilni komunisti, predvsem Kardelj in Kidrič. Vsa »politika« OF je bila komunistična, nikakršne avtonomije pri tem ni bilo, ker je zaradi prej povedanega niti ni moglo biti.

Osvobodilno fronto so komunisti ustvarili z jasnim namenom, predstaviti se pred Slovenci kot demokrati, s politično pluralno organizacijo.

Boris Kidrič, ob Kardelju voditelj komunističnega prevrata v Sloveniji, je 11. julija 1941 v komunističnem glasilu *Slovenski poročevalec* (slovenski je pri komunistih bila sopomenka za komuniste, torej komunistični poročevalec) objavil programski članek *K dejanjem*, kjer je med drugim zapisal: »Osvobodilna fronta slovenskega naroda, ki ji je dala pobudo Komunistična partija Slovenije in ki se ji je na temelju popolne enakopravnosti pridružilo vse, kar misli in čuti odkritosrčno slovensko, je zavzela tak razmah, da jo smemo po vsej pravici imenovati edinega slovenskega predstavitelja /.../ Kdor pa bi kakorkoli želel razrušiti sveto in nedotakljivo enotnost Osvobodilne fronte, ta bi se s samim takim dejanjem uvrstil med izdajalske pomočnike fašistovskih zločincev.«

OF in narod sta istovetna

Kidrič je konec avgusta 1941 v prav tako komunističnem glasilu *Delo* pod naslovom *Izdajstvo reakcionarne buržoazije nad lastnim narodom* ponovil: »Osvobodilna fronta slovenskega naroda je vzpostavljena in je danes edini upravičeni narodov predstavnik /.../ Pojem Osvobodilne fronte in pojem slovenskega naroda postajata istovetna. Kdorkoli danes kakorkoli napada Komunistično partijo, vrši protinarodno delo, ta se je znašel na isti liniji z nemškimi in italijanskimi fašisti.«

Kaj je Kidrič sporočal? »Osvobodilna fronta slovenskega naroda«, to je komunisti, so edini »narodov predstavnik«. Nato je potrdil, da sta pojma »Osvobodilna fronta« in »slovenski narod« istovetna. Ker je bila »Osvobodilna fronta« istovetna s komunisti, je to pomenilo, da je bila zanje istoveten tudi pojem »slovenski narod« – slovenski narod so bili komunisti, noben drug.

Takšna je bila totalitarna pamet Borisa Kidriča in Edvarda Kardelja, ki sta jo tudi ves čas in z največjo intenzivnostjo izražala v krmiljenju revolucionarnega, to je komunističnega nasilja. Rezultat: več kot 100.000 mrtvih, po komunistih izropana Slovenija, 45 let komunistično-udbovske diktature in po 80 letih uničeno slovenstvo. To, kar je od njega ostalo, je le zelo ranljivo narodovo tkivo, ki je malo odporno na cefranje levičarskih *multikulti* globalistov.

Hegemonija partije v OF

Okoli 14. decembra 1942 je Boris Kidrič poslal »na jug« Centralnemu komiteju KPJ obširno poročilo. V njem je med drugim zapisal: »Hegemonija partije v OF je še vedno popolnoma zagotovljena. Vojska, tehnika in varnostna služba so v naših rokah. Terenski odbori so v

glavnem v naših rokah zaradi tega, ker je partija najbolj aktivna in vzdržljiva. Politične in organizacijske zveze Izvršnega odbora OF s terenom so tudi v naših rokah.« Kljub tem jasnim besedam je treba dodati, da drugače sploh biti ni moglo, saj so komunisti OF organizirali z namenom, da se za to navidezno pluralno organizacijo prikrijejo.

Komunistična »koalicija«

V reviji *Demokracija* (28. februar 2002, str. 62) v rubriki *Kronika časa* je pod naslovom *Dolomitska izjava* nepodpisani, a znani publicist Peter Colnar iz Kranja zapisal: »28. februarja 1943 je bila podpisana Dolomitska izjava (po drugih virih 1. marca). Z njo je namreč postala OF enotna organizacija s tudi formalno zagotovljeno vodilno vlogo KPS. Drugi dve temeljni skupini, katoliška in sokolska, sta se odrekli snovanju lastnih organizacij.«

Predstavniki neke organizacije ali nazorske skupine ljudi si, če te je ta organizacija za to predstavnštvo pooblastila oziroma izvolila.

Od Dolomitske izjave naprej je OF čedalje bolj postajala le transmisija partijske politike. KPS ni nikoli privolila v to, da bi bila OF koalicija zares enakovrednih partnerjev. Že na začetku organiziranja fronte so si komunisti zagotovili monopol v partizanski vojski, varnostno-obveščevalni službi in propagandi.

Dolomitsko izjavo so podpisali: za KPS Edvard Kardelj, Boris Kidrič in Franc Leskošek, za slovensko sokolstvo Andrej Hribar (to je Jože Rus) in Drejče Jaklič (to je Franjo Lubej), za 'katoliško sku-

19. februarja 1944 so komunisti v Črnomlju uprizorili predstavo, s katero so »Slovenski narodnoosvobodilni odbor« preimenovali v Slovenski narodnoosvobodilni svet. »Slovenski« je bila za komuniste sopomenka za komunistični. Nekaj dni zatem so izdali posebno številko Slovenskega /komunističnega/ poročevalca, vestnika Osvobodilne fronte (komunistov), kjer so »dogodek« ovekovečili z naslovom Slovenski narod gradi narodno oblast, kar je seveda pomenilo komunisti gradimo komunistično oblast. Foto: arhiv I. Ž.

pino' pa Edvard Kocbek, Tone Fajfar in Miha Borštnik (to je dr. Marijan Breclj).

Njena glavna tvorca sta bila Boris Kidrič in Edvard Kardelj. V njej so poudarili, da ima KPS v slovenskem osvobodilnem gibanju avantgardno vlogo, da sokolska in krščansko-socialistična skupina ne bosta organizirali posebnih političnih organizacij in ne bosta imeli svojih aktivistov ter da bodo za kader aktivistov uvedli enotno vzgojo.

Za revolucionarnim (komunističnim) uničenjem slovenstva je ostalo le zelo ranljivo narodovo tkivo, ki je malo odporno na cefranje levičarskih multikulti globalistov.

To je le malo bolj jasen povzetek komunistične mitologije o Dolomitski izjavi. Pri tej »koalicijskosti« OF je vseskozi šlo za farso, pri marsikom tudi za (samo) slepilo, saj Jože Rus in Franjo Lubej ter Edvard Kocbek, Tone Fajfar in Marijan Breclj niso bili nikakršni predstavniki sokolov ali katoličanov. Bili so tipični simpatizerji komunistov, predstavljali so le sami sebe. Dolomitska izjava je bilo le discipliniranje nekaterih posameznikov (Edvarda Kocbeka in morda še koga) in popolnoma nič več.

Politika prikrivanja

Slovenski komunisti so leta 1941 le nadaljevali s politikom prikrivanja. Začelo se je sredi 30. let, ko so po Evropi ugotovili, da so z imenom komunisti prešibki, pa tudi preveč nepriljubljeni za pridobivanje novih članov, ker so zagovarjali totalitarno ideologijo in nasilje. Prvi poskus so naredili v Franciji.

Kominternina (Komunistična internacionala) je na 7. kongresu v Moskvi avgusta 1935 priporočila komunistom po svetu ljudskofrontno povezovanje. Tako so se komunisti že leta 1936 začeli skrivati za izrazom ljudska fronta. Najprej v Španiji, s čimer so pritegnili k sodelovanju skupino republikanskih in delavskih frakcij, da bi združeno nastopali proti »reakcionarnim silam«, kot so jih poimenovali s slabšalnim izrazom. Februarja 1936 so na volitvah nastopili z listo Ljudske fronte (komunisti, socialisti in radikali) in zmagali.

Komunisti so bili nato pod masko Ljudske fronte uspešni na Češkoslovaškem, deloma na Finskem, na Kitajskem in v Čilu. V Jugoslaviji so komunisti z Ljudsko fronto pritegovali ljudi na področju socialnopolitičnih akcij oz. z »združevanjem ljudi od spodaj«, kot so rekli temu. Od druge polovice 30. let naprej so se komunisti vključevali (vrinjali) v civilnodružbene organizacije, od kulturnih (dramska in pevska društva), socialnih (gasilci) do športnih (sokoli).

Konec avgusta 1940 so hoteli dati zagon svojemu maskiranju in so ustanovili Društvo prijateljev Sovjetske zveze. Organizirali so razne socialno in kulturno obarvane akcije, da so z njimi pridobivali na svojo stran, sprva kot simpatizerje, vedno več ljudi. Mnogi od teh sprva simpatizerjev so nato postali člani Komunistične partije.

Ne komunistični, »ljudski«

Ko so Nemci 22. junija 1941 napadli Sovjetsko zvezo, zibelko komunizma in sedež Kominterne, je ta pozvala komuniste po svetu, da zdaj, začasno, opustijo »razredni boj« in se čim širše politično povezujejo. Pozvali so torej k ponovnemu zagonu »politike« prikrivanja za lepo zvenečim imenom ljudske fronte. V *Enciklopediji Slovenije* so objavili geslo *Ljudska fronta Jugoslavije* (LFJ), kjer so zapisali, da je šlo za »politično enotno množično organizacijo v Jugoslaviji 1941–53« in da je delovala kot »transmisija KPJ«. No, vsaj z izrazom *transmisija* KPJ se niso sprenevedali in so zapisali resnico oziroma bistveno. Zlagali pa so se, da je ta LFJ delovala od leta 1941 naprej, saj so si takoj v nadaljevanju nasprotovali, ko so omenili, da so ljudskofrontni organizaciji organizirali le v Sloveniji in na Hrvaškem »Osvobodilno fronto slovenskega naroda«, na Hrvaškem pa »Enotno narodnoosvobodilno fronto Hrvatske«.

LFJ so potem formalno ustanovili na 1. kongresu avgusta 1945 v Beogradu. Njena naloga je bila tedaj, po vojni oziroma prevzemu oblasti, »prizadevanje vseh družbenih sil za ohranitev pridobitven NOB«. Februarja 1953 so LFJ preimenovali v »Socialistično zvezo delovnega ljudstva Jugoslavije« (SZDL). Ker je bila Ljudska fronta le maska oziroma transmisija Komunistične partije, so to preimenovanje naredili, značilno, po priporočilih 6. kongresa Zveze komunistov Jugoslavije. Ena sama farsa torej, za goljufanje ljudi. Seveda je bila tudi SZDL tipična transmisija Zveze komunistov,

kar smo tisti, rojeni malo dalj časa po vojni, vsaj v 80. letih lahko gledali na odprti sceni. Če volivci na volitvah jeseni 1945 niso dovolj pridno metali bobnečih kroglic v lesene skrinjice Ljudske fronte, so po zaprtju volišč enostavno presipali tiste iz nasprotne v ljudsko frontno, to je komunistično. Goljufanje? Takrat so ljudi množično ubijali že pet let.

Komunisti so se od leta 1941 skrivali še za mnogo bolj prevzetnimi imeni, kot so bila »ljudska oblast«, Ljudsko frontno gibanje, Ljudska republika Slovenija, Ljudska skupščina LRS in FLRJ, Ljudski odbor, Ljudska obramba, Ljudska univerza, Ljudska tehnika, glasila *Ljudska pravica*, *Ljudski glas*, *Ljudski pravnik*, *Ljudsko posojilo* itd. Ta »ljudskost« je bila le sopomenka za komuniste.

Komunisti so nasploh izumljali vedno novo terminologijo, besedne zveze, s pomočjo tega leporečja pa zavajali ljudi in jih pritegovali za simpatizerje.

»Predstavniki ustanovnih skupin«

Prek imena OF oziroma Osvobodilna fronta so od poznega poletja 1941 oblikovali sistem t. i. ljudske oblasti. Najprej so ustanovili Vrhovni plenum OF, ki je v prvi sestavi deloval do 3. oktobra 1943. Takrat so ga na »zboru odposlancev slovenskega naroda« v Kočevju preimenovali v Plenum OF. »Predstavniki ustanovnih skupin« so sestavljali Izvršni odbor OF. Seveda ni šlo za nobene »odposlance« ali »predstavnike«, še najmanj slovenskega

Spominska plošča na Pugledu v Kočevskem rogu, kjer so aktivisti OF iz »vse Slovenije« (tipično pretiravanje totalitaristov) »za vedno« utrdili »enotnost Osvobodilne fronte pod vodstvom Komunistične partije«. Te »enotnosti« seveda ni bilo treba potrjevati, saj so to komunistično tvorbo ves čas krmilili komunisti. S t. i. »dolomitsko izjavo« je šlo le za »discipliniranje«, za formalizem totalitarne pameti. Najprej so komunisti zavijali roke Kocbeku v Dolomitih (z »izjavo«), nato pa še enkrat sopotnikom (simpatizerjem) na Pugledu. Pač večni refleks totalitaristov – več nasilja je bolje kot manj nasilja. Foto: I. Ž.

naroda, ampak le za simpatizerje komunistov, kar je nekaj bistveno drugega.

O vsem je odločal Izvršni odbor Osvobodilne fronte, torej »predstavniki ustanovnih skupin«. Seveda tudi teh »ustanovnih skupin« ni bilo, vsi so bili le simpatizerji komunistov. Bistveno pa je, da tudi ta famozni IOOF ni odločal o ničemer, saj so vse pomembne odločitve sprejemali le vodilni komunisti, predvsem Kardelj in Kidrič.

Vajo so komunisti ponovili 19. februarja 1944 v Črnomlju, kjer so terminologijo le dopolnili, Slovenski narodnoosvobodilni odbor so preimenovali v Slovenski narodnoosvobodilni svet. »Slovenski« je bila za komuniste sopomenka za komunistični.

»Slovenski« sopomenka za komuniste

Famozni Vrhovni plenum OF, kar je bila le sopomenka za Komunistično

partijo oziroma celo samo za Kardelja in Kidriča, so 16. septembra 1941 na 3. zasedanju preimenovali v »Slovenski narodnoosvobodilni odbor«, torej so se komunisti prvič jasno določili oziroma se skrili za besedo »Slovenski« oziroma »slovenski«, torej samo oni so bili in so predstavljali Slovence. To se je potem nadaljevalo z »ljudsko oblastjo«. Ker so bili to komunisti, naj bi to pomenilo, da so v Sloveniji samo oni oblast.

16. septembra 1941 so komunisti »sprejeli«, to je določili prve odloke »oblastne narave«, z nekaterimi med njimi so vzpostavili monopol nad odporom proti okupatorju, vse, ki bi se organizirali zunaj OF, torej mimo njih, so sankcionirali s smrtno »kaznijo«.

Posledično so že spomladi, še posebno maja in junija 1942, na t. i. osvobodjenih ozemljih uprizorili volilno farso, volitve »narodnoosvobodilnih odborov« (NOO). Vanje so ljudje lahko »volili« samo »kandidate«, ki so jih določili komunisti ali njihovi aktivisti. »Osvobodeno ozemlje« je bila še ena potegavščina, saj je šlo za območja, ki jih ni zasedal okupator ali jih je zapustil.

Na 4. zasedanju Vrhovnega plenuma OF so določili t. i. Temeljne točke Osvobodilne fronte. Šlo je seveda za komunistični program. Potem so leta in desetletja pisarili, da so te »temeljne točke« izražale »demokratske težnje slovenskega naroda«. Prvič, nič niso izražale, komunisti so jih določili, predvsem pa, šlo je za

nedemokratsko, totalitarno politiko in program komunistov, nikakor pa ne za »demokratske težnje slovenskega naroda«.

»Pripadniki« OF

Še danes je v splošni publicistični uporabi terminologija o OF. Primer: junija 2023 so v Muzeju novejšje in sodobne zgodovine Slovenije odprli razstavo *Kruha in iger. Slikarstvo Toneta Kralja v letih 1941–1945*. Ob tem so izdali obširen katalog, v katerem avtorica ves čas uporablja izraz »pripadniki Osvobodilne fronte«. Med drugim je zapisala, da je »komunistično-levičarski tabor« deloval »v okviru Osvobodilne fronte«. »Komunistično-levičarski tabor« ni deloval »v okviru Osvobodilne fronte«, ampak je šlo v vsem svojem bistvu za komuniste oziroma Komunistično partijo.

Ivo Žajdela
ivo.zajdela@druzina.si